

Nens que fan el contrari del que diem (provocacions).

Hi ha ocasions que els nens es tornen molt pessats PORTANT CONTÍNUAMENT LA CONTRÀRIA als pares: són les provocacions. Des del punt de vista del nen és lògica la seva negativa. Clar, els estem dient un munt de vegades que “no” a moltes coses que volen tocar i investigar.

Quan arriba l'època de les rabequeries aquesta situació d'anar en contra es posa totalment de manifest. I ho fa plorant, patalejant, tirant-se pel terra....(si el teu fill fa rabequeries i vols més informació pots clicar http://www.joancontreras.com/consejos_pautas_actuacion/detalle.asp?articulo=16&id=1&i=ca).

Deixant a part les pataletes, quan parlem de provocacions cal pensar en nens que porten la contrària de forma sistemàtica, gairabé sempre, negant-se a fer el que volem, protestant sempre, empenyant-se,.....el que provoca que els pares acabin perdent els nervis i cridant.

Per entendre el que passa cal parar-nos un moment en el tema de la COMPETÈNCIA. És un aspecte normal i que ens ajuda a millorar, ja sigui per nosaltres mateixos o per rivalitat amb els altres.

És aquest sentiment de competència el que apareix en el nen ja des de l'any d'edat. Té la possibilitat de fer o no fer cas a l'adult. El no fer cas constitueix un joc molt atractiu. Si un adult li diu a un nen (d'uns dos anys, p.ex.) que no toqui el televisor i aquest ens mira, somriu i ho toca, això és una provocació.

Aquest fet pot ser normal en qualsevol nen. Ara bé, si es repeteix de forma continuada e insistent (fet que esgota els pares, per una altra banda) tenim un problema de provocacions que cal posar-hi remei.

Per poder canviar aquest costum cal:

Jugar a jocs de competència

ELS nens volen jugar a guanyar. Si no ho fem de tant en tant jugaran “amb nosaltres” tot i que nosaltres no hi volguem. Si juguem a atrapar, a veure qui amaga i qui descobreix, a veure qui xuta més fort la pilota,... d'alguna manera estem donant sortida a aquesta necessitat d'enfrentar-se als grans. Així, quan posem límits serà més fàcil que no s'ho prenguin com un joc....perquè ja han jugat.

Dir la norma i distreure

NO ens podem quedar parats esperant a veure si fan cas o no, davant d'una provocació. Els estem animant a fer-la!!!. Li diem que no toqui i toca la tele. Li apartem la mà, el mirem i li tornem a dir que no toqui. El nen torna a tocar. Cal dir-li una vegada de forma

determinant que no ho toqui i automàticament després DISTREURE'L. No ens hem de quedar esperant a veure què fan o diexen de fer. Distreure'l de la forma més típica ("vine a ajudar-me"), fascinant-lo amb algun tema ("mira que veuràs què he comprat avui"), donant-li tasques ("anem a posar mejar al hámster..."). Aquesta distracció és clau, doncs no li donarem tanta importància al que no ha de fer sinò al que cal fer.

Amb aquestes dues senzilles pràctiques, aplicant en especial la segona a cada provocació, farà que vagi canviant progressivament el comportament el nen. Si ens quedem mirant, deixant passar temps, el nen memoritzarà aquesta situació tensa i la voldrà repetir.

Per acabar cal dir que aquest comportament, en casos extrems, necessiten una atenció terapèutica, donat la intensitat i freqüència de les provocacions. Pensem en els nens que solen aparèixer al programa Supernanny, on les conductes són molt distorsionadores